

Valgt blev: *A. C. Mortensen, Larsen (Bjerre), Marinus Sørensen, M. F. Mortensen, Jensen (Lillering), Helga Larsen, Mads Larsen, Jensen (Gørding), Rahbek, Raunkjær, Løje, Hans Pinstrup, Fibiger, Viggo Hansen og Christmas Møller.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om handelspolitiske Forholdsregler.

Forhandlingerne genoptoges.

Hans Rasmussen: Naar Formanden for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, i denne Tid slutter sine Foredrag ved de Agitationsmøder, Partiet afholder ude omkring i Landet, plejer det ærede Medlem at sige: Nu og fremtidig vil der blive spurgt efter konservativ Politik. Lægger man Mærke til den Tilslutning eller den Spænding, hvis man vil udtrykke det saaledes, der var til Stede i Gaar eller er i Dag, her i Tinget, fristes man til at sige, at den Interesse, som det ærede Medlem mener gør sig gældende ude i Landet, ikke endnu til denne Stund har forplantet sig her ind i Rigsdagen; her synes der at være Grænser for den Interesse, der er Anledning til at vise for det Spørgsmaal, der er paa Tale i det Forslag, som i dette Øjeblik er til Behandling.

Maa jeg for øvrigt gøre opmærksom paa en Ejendommelighed ved den Maade, hvorpaa det konservative Parti har ordnet sig med Hensyn til Ordfører i denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Drachmann, der taler paa Partiets Vegne og varmt anbefaler det fremsatte Forslag, er mærkværdigvis ikke selv Medforslagsstiller til Forslaget. Det plejer dog ellers at være saaledes, at det er en af Forslagsstillerne, der tager Ordet og optræder paa Medforslagsstilleres og egne Vegne. Men her er vi ude for, at det ærede Medlem, der ganske vist tidligere har været Medforslagsstiller til lignende Forslag, denne Gang savnes, naar man gennemser Fortegnelsen over de Medlemmer, der optræder som Forslagsstillere. Jeg ved ikke, hvad man kan udlede heraf — om det skulde være en Følelse af, at Interessen blev anderledes, maaske bedre, naar det ærede Medlem ikke var med! Det ærede Medlem talte i Gaar noget om, at man tidligere havde forsøgt her i Rigsdagen at grüne det konservative Parti ihjel, naar de

fremførte denne Sag. Nu er der det at bemærke, at det ærede Medlems Ordførerskab ved disse Lejligheder ikke saadan rent umiddelbart indbyder til Latterudbrud, saa der er, saa vidt jeg kan skønne, ikke nogen Fare for, at Partiet skal omkomme paa den sørgelige Maade, det ærede Medlem her har antydnet. Og der er for øvrigt ogsaa den Kendsgerning at lægge Mærke til, at det ærede Medlem selv saa langt fra er afgaaet ved Døden, at han jo i Aar er i Stand til at holde 12 Aars Jubilæum som Ordfører for sit Parti i denne Sag. I disse Dage oplever han sin store aarlige Begivenhed som Toldordfører for det konservative Parti.

Hvad nu selve det foreliggende Lovforslag angaar, ønsker jeg ganske kort at sige, at min Gruppe ikke mener at kunne forsvare at tiltræde det, der tilsigtes ved § 1; vi mener det ikke rigtigt at skride til en Opsigelse af Oslokonventionen. Vi finder det ikke rigtigt, allermindst paa dette Tidspunkt, hvor vigtige Forhandlinger føres med Udlandet, med de store Lande, og hvor det utvivlsomt har sin Betydning, at de smaa Lande staar ved Siden af hinanden, at operere med Forslag om at udtræde af den Kreds, der har sluttet sig om Oslokonventionen. Det er nok muligt, at denne Konvention ikke har haft den Betydning, man fra visse Sider havde haabet, den skulde faa, men at den har været uden Betydning, tror jeg ikke man skal indlade sig paa at hævde. Det synes mig i hvert Fald indlysende rigtigt, hvad den højtærede Udenrigsminister i Gaar fremhævede, at under de kommende Forhandlinger maa man have Lov til at tillægge det Betydning, at disse smaa Stater staar ved Siden af hinanden. Naar jeg nævner de forestaaende Forhandlinger, har jeg for øvrigt ogsaa Lyst til at henpege paa den verdensøkonomiske Konference, der skal afholdes, og hvor det ligeledes formentlig maa siges at være af Betydning, at de smaa Lande i videst mulig Udstrækning staar ved Siden af hinanden. Det vilde gøre et ejendommeligt Indtryk, tror jeg, om Danmark, nu da vi staar over for saadanne Forhandlinger, meldte sig ud; det vilde blive opfattet som et Signal til Nyorientering, som jeg ikke mener, der er Anledning til at række Haand til. Jeg maa anbefale, at man ikke slutter sig til § 1.

Hvad angaar § 2, der tilsigter at give Udenrigsministeren Bemyndigelse til at opsigte vore Handelstraktater, maa min Gruppe stille sig paa lignende Vis som overfor § 1. Vi mener ikke, det vil være paa sin Plads at skride til en Opsigelse, og vi mener ikke,